

Рішення Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ)  
«K. A. v. Switzerland» від 7 липня 2020 року  
(Заява № 62130/15)

Текст неофіційного перекладу рішення:

**Обставини справи**

Справа стосувалася відхилення клопотання заявника К. про продовження строку дії його дозволу на проживання та прийняття рішення про тимчасову заборону в'їзду заявника до Швейцарії у зв'язку з його кримінальним засудженням за вчинення злочину у сфері обігу наркотичних речовин. Заявника було видворено зі Швейцарії, де проживали його хворі дружина та син.

К. певний час проживав та отримав шкільну освіту в м. Косово до того, як переїхав до Швейцарії та подав заяву про надання притулку у вересні 1996 року. Ця заява була відхилена 20 грудня 1996 року.

Після періоду незаконного проживання 30 квітня 1999 року К. одружився з громадянкою Бангладеш, яка мала дозвіл на проживання в Швейцарії. Після одруження К. отримав дозвіл на проживання з підстави об'єднання родини. У 2002 року у подружжя народився син. Дитина була поміщена до прийомної сім'ї з 2010 року.

19 листопада 2010 року К. визнали винним у серйозному порушенні Федерального закону про небезпечні наркотики та призначено покарання у виді 26 місяців позбавлення волі, з яких 6 місяців строку він мав відбути одразу, а відбуття інших 20 місяців відстрочено на 2 роки. Крім цього, стосовно заявника було ухвалено 18 вироків / судових наказів у зв'язку з боргами приватним особам.

6 жовтня 2008 року К. подав заяву про продовження строку дії дозволу на проживання. Встановивши, що строк дії попереднього дозволу сплив, орган влади кантону, розглянувши питання про видачу нового дозволу на проживання, 31 жовтня 2012 року відмовив К.

У зв'язку з цим орган влади ухвалив рішення про видворення К. Рішенням від 22 червня 2015 року Федеральний верховний суд відхилив скаргу К., взявши до уваги статтю 8 Конвенції. Визнаючи, що заявник є важливою особою для його дружини та сина, які мали хвороби, і з огляду на це його присутність для них була важливою, суд зауважив, що він не є особою, яка надає їм необхідну турботу / піклування. Його тривале покарання у виді позбавлення волі означало, що він втратив своє право на отримання дозволу на проживання.

22 червня 2015 року орган влади кантону поінформував К., що з огляду на рішення від 31 жовтня 2012 року та відхилення його скарг йому було надано строк до 22 липня 2015 року для залишення території країни.

8 липня 2015 року К. було відмовлено у в'їзді на територію Швейцарії на 7 років; рішення головним чином ґрунтувалось на тому, що заявник становить загрозу у зв'язку із вчиненими ним злочинами.

29 липня 2015 року заявник подав скаргу до Федерального адміністративного суду, оскаржуючи заборону в'їзду.

13 жовтня 2015 року Федеральний адміністративний суд відмовив у розгляді його скарги.

## Оцінка Суду

ЄСПЛ підкреслив, що заявника було видворено зі Швейцарії і він приєднався до свого брата в іншій, невстановленій країні. Таким чином, зважаючи на відокремлення заявника від його дружини та сина, мало місце втручання у його право на повагу до сімейного життя.

ЄСПЛ підкреслив, що рішення про видворення та заборона в'їзду на територію Швейцарії, накладені на заявника, ґрунтувались на відповідних положеннях закону про інтеграцію іноземців. ЄСПЛ не мав сумніву в тому, що таке втручання переслідувало легітимну мету, що у повній мірі є сумісним із Конвенцією, а саме, зокрема, «запобігання заворушенням» та «запобігання злочинам».

На час ухвалення Федеральним судом свого рішення від 22 червня 2015 року заявник проживав у Швейцарії майже 19 років і був одружений 16 років. Проте, йому не вдалось інтегруватись у професійне життя. Крім цього, він проживав зі своєю дружиною лише періодично і не проживав зі своїм сином, оскільки останнього було поміщено до прийомної сім'ї у 2010 році.

ЄСПЛ визнав, що заявник є важливою особою для своєї дружини, яка страждає на шизофренію, та свого сина, який страждає на розлади аутистичного спектру, і його присутність поруч з ними була важливою. І все ж заявник не піклувався про них на постійній основі, і контакти з ними, безсумнівно, були менш частими під час періоду відбуття ним покарання у виді ув'язнення.

Проте заявник мав можливість підтримувати свої стосунки за допомогою сучасних засобів зв'язку чи завдяки поїздкам до Швейцарії.

ЄСПЛ дійшов висновку, що національні органи влади, зокрема Федеральний верховний суд, провели належний та переконливий аналіз відповідних фактів і міркувань, а також ретельно збалансували відповідні конкуруючі інтереси.

Тому, незважаючи на міцність особистих зв'язків заявника зі Швейцарією, національні органи влади могли на законних підставах і з урахуванням поведінки заявника та серйозності вчинених ним правопорушень не продовжувати строк дії його дозволу на проживання та заборонити в'їзд на територію Швейцарії на 7 років, задля цілей запобігання заворушенням та злочинам.

З урахуванням цього ЄСПЛ дійшов висновку, що оскаржувані заходи були пропорційними переслідуванню цілям.

### **Висновок**

Відсутність порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).

Рішення в цій справі ухвалене Палатою 7 липня 2020 року і набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.